

Εκκλησιαστικές πρωτοβουλίες για την αντιμετώπιση των προβλημάτων Γάμου

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=96579>]

Από την άλλη πλευρά, αν λάβουμε υπόψη μας ότι σύμφωνα με τους Ιερούς Κανόνες, η ένταξη όσων διέπρατταν κάποιο αμάρτημα σε μια βαθμιαία περίοδο μετάνοιας, αποτελούσε απαραίτητη προϋπόθεση για την λειτουργική επανένταξή τους στο σώμα του Χριστού, τότε ίσως η ποιμαίνουσα Εκκλησία θα έπρεπε να σκεφτεί την τρόπον τινά επανασύσταση του σχετικού θεσμού, προσαρμοσμένου βέβαια, στα δεδομένα της σύγχρονης κοινωνικής πραγματικότητας. Η θέσπιση της υποχρεωτικότητας παρακολούθησης σχετικών ενοριακών προγραμμάτων οικογενειακής αγωγής για υποψήφιους δίγαμους ή τρίγαμους, τα οποία θα μπορούσαν βέβαια, να παρακολουθούν και μελλοντυμφοι, ίσως να αποτελεί μια μορφή επικαιροποίησης εκείνης της διαδικασίας στην σύγχρονη πραγματικότητα. Αν ο χριστιανός του παρελθόντος όφειλε, όταν διέπραττε κάποια αμαρτία, διερχόμενος μιας περιόδου μετάνοιας, « να διέλθει δια της καθάρσεως στο φωτισμό του νου, προκειμένου αυτός να αλλάξει και από σκοτισμένος να γίνει φωτεινός [\[47\]](#) », τότε το ίδιο αποτέλεσμα θα μπορούσε να παράξει σήμερα η θεσμοθέτηση μιας ανάλογης διαδικασίας, που θα ανταποκρίνονταν με ποιμαντική υπευθυνότητα στην υλοποίηση του παραπάνω στόχου.

Τα κατηχητικά αυτά προγράμματα, η άρτια οργάνωση των οποίων προϋποθέτει επαρκώς καταρτισμένους κληρικούς και ανιδιοτελή ποιμαντική διάθεση αυτοπροσφοράς, θα οργανώνονταν σε επίπεδο Ιεράς Μητροπόλεως ή ενορίας, θα απέβλεπαν στη διαφώτιση των χριστιανών για την ουσία του χριστιανικού γάμου, τις απαραίτητες θεολογικές προϋποθέσεις μακροημέρευσής του και κυρίως τα αμαρτήματα που τον διαφθείρουν. Ιδιαίτερη έμφαση θα δίνονταν στο αμάρτημα της μοιχείας, που συνιστά και το βασικότερο αίτιο της διάλυσης των σύγχρονων γάμων. Η κατάθεση του πιστοποιητικού παρακολούθησης του σχετικού προγράμματος θα συμπεριλαμβάνονταν στα απαραίτητα πιστοποιητικά για την έκδοση νέας άδειας τέλεσης γάμου. Για την παγίωση της σχετικής διαδικασίας, οι ποιμένες θα όφειλαν να πληροφορήσουν από άμβωνος τους πιστούς για την ποιμαντική αναγκαιότητα θεσμοθέτησης της σχετικής διαδικασίας. Θα όφειλαν να εξασφαλίσουν με επιχειρήματα την συναίνεσή τους για την αναγκαιότητα της παραπάνω δράσης, παρά να την προβάλλουν ως υποχρεωτική γραφειοκρατική διαδικασία.

Δεν πρέπει βέβαια, να ξεχνούμε ότι όλα τα παραπάνω αναφέρονται σε χριστιανούς μιας εκκοσμικευμένης κοινωνίας, στην οποία οι ίδιοι δέχονται τις συνέπειες από την προσπάθεια οικοδόμησης ενός σύγχρονου και ιδιότυπου θρησκευτικού

συγκρητισμού^[48]. Διαβιώνουν σε ένα πλουραλιστικό περιβάλλον, που ευνοεί τον θρησκευτικό αποχρωματισμό και την ομογενοποίηση, σε μια εποχή κατά την οποία οι ίδιοι αρέσκονται να προσεγγίζουν τις αλήθειες της πίστεως σε ένα καθαρά νοησιαρχικό επίπεδο, χωρίς καμία υπόνοια για τις πρακτικές συνεπαγωγές τους σε επίπεδο ήθους και ζωής^[49]. Γι'αυτό και απαιτείται μια σταδιακή προσαρμογή της ζωής και του ήθους των σύγχρονων χριστιανών στις επιταγές των Ιερών Κανόνων. Το υπόβαθρο μιας τέτοιας στάσης είναι βαθύτατα ποιμαντικό και δεν συνεπάγεται εκπτώσεις από το πνεύμα των Ιερών Κανόνων.

Η απόλυτη απροθυμία, για παράδειγμα της Εκκλησίας να ανταποκριθεί θετικά στο αίτημα παροχής διαζυγίου σε κάθε περίπτωση πλην της μοιχείας, ή η κατηγορηματική άρνησή της να δώσει σε κάθε διαζευγμένο το δικαίωμα δεύτερου ή ακόμα και τρίτου γάμου, ίσως να οδηγούσε σε ακριβώς αντίθετα αποτελέσματα από τα προσδωκόμενα. Κάθε δίαυλος επικοινωνίας του ποιμένα με όλα αυτά τα ακατήχητα τέκνα της θα έκλεινε άμεσα και θα αποτρέπονταν κάθε ευκαιρία συνάντησης του ανθρώπου με το Χριστό εντός της Εκκλησίας δια της μεσολάβησης του ποιμένα.

Για όλους αυτούς τους λόγους, η επιλογή της ποιμαντικής τής σταδιακής προσαρμογής του ποιμνίου, με στόχο την αναδιαμόρφωση του πνευματικού του κριτηρίου, θα ήταν κατ'αρχήν το πρώτο βήμα αντιμετώπισης όλων των εκπτώσεων του σύγχρονου ανθρώπου από το γαμικό και οικογενειακό θεσμό. Η εφαρμογή μιας προληπτικής ποιμαντικής συμβουλευτικής του γάμου, η αλλαγή του θεσμικού πλαισίου πνευματικής λύσης του γάμου, η επί τη βάση των Ιερών Κανόνων αντιμετώπιση του προσλαμβάνοντος μορφή χιονοστιβάδας θανάσιμου αμαρτήματος της μοιχείας και η ποιμαντική ανάδειξη και απόκρουση της υποτίμησης του μυστηρίου του γάμου απ' όπου και αν αυτή προέρχεται, θα ήταν αποφασιστικά βήματα αναστροφής της έξης του σύγχρονου ανθρώπου σε όλες τις θεσμικές εκ του γάμου εκτροπές που διαπιστώσαμε παραπάνω. Στο επόμενο κεφάλαιο θα μας απασχολήσει η ποιμαντική αντιμετώπιση της διαπόμπευσης του γάμου με βάση του Ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας.

[Συνεχίζεται]

[47] Μητροπ. Ναυπάκτου και αγίου Βλασίου Ιερόθεος, *Θεία Κοινωνία και Εξομολόγηση*, http://www.parembasis.gr/2010/10_02_14.htm.

[48] « Βασική προϋπόθεση της νεωτερικότητας ήταν πως η θρησκεία όφειλε να παραμείνει προσωπική υπόθεση της συνείδησης του καθενός περιοριζόμενη αποκλειστικά στην ιδιωτική σφαίρα, μακριά από τα κοινά »: Βασιλειάδης Π., « « Η Αποστολή της Εκκλησίας κατά τη Μετανεωτερικότητα », *Σύναξη*, 78, 2001, σ. 80.

[49] « Η ανάπτυξη της παγκόσμιας αγοράς επιφέρει σημαντικές επιπτώσεις στις τέχνες, στις ταυτότητες και τους τρόπους ζωής. Η παγκοσμιοποίηση των οικονομικών συναλλαγών ακολουθείται από κύματα πολιτισμικών αλλαγών, αυτό που ονομάζεται «πολιτισμική παγκοσμιοποίηση» η αλλιώς τη «σύμπτωση του παγκόσιου πολιτισμού. Στα πλαίσια αυτού του περιβάλλοντος εμφανίζεται ολοένα και περισσότερο μια αίσθηση οικουμενικότητας, όπου παρατηρείται ενοποίηση τρόπων ζωής, πολιτισμικών συμβόλων και διεθνικών μεθόδων συμπεριφοράς » : Robins K., « Tradition and Translation: National Culture and its Global Context », *Enterprise and Heritage: Crosscurrents of National Culture*, London 1991, σ. 28 επ. Βλ. σχ. Beck U., *Τί είναι Παγκοσμιοποίηση; [έλληνική μετάφραση τοῦ , What Is Globalization ?, Cambridge 1999]* Αθήνα 1999, σ. 125 επ. και Ψαρρού Ν., *Εθνική Ταυτότητα στην Εποχή της Παγκοσμιοποίησης*, Αθήνα 2005, σσ. 213 - 214.